

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Burchardi VVormaciensis Ecclesiae Episcopi,
Decretorum Libri XX. ex Consiliis, & orthodoxoru[m]
patru[m] Decretis, tum etiam diuersaru[m] nationum
Synodis, ceu loci communes congesti, in quibus ...**

Burchardus <Wormaciensis>

Parisiis, 1549

Quòd omnis culpa ante discessum oblationis munere solvatur. lvi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10722

Ab hoc homo in veteri testamento despicitur, nec refertur ab angelo, eo quod homo adhuc nondum transisset in Deo. Suscipitur autem homo à Deo, & ruerenter salutatur ab angelo. Nam & Mariam angelus legitur salutasse, & Iohanni angelum salutanti, ab eodem angelo dicitur: Vide ne feceris, conseruus enim tuus sum, & fratrum tuorum. Per quod agnoscitur, per incarnationem dominicam, pacem hominibus fuisse, & angelis, redditam.

Quod supernorum ciuium numerus, & finitus sit, & infinitus. Cap. LV.

Grego. in
suis moralibus.

Supernorum ciuium numerus, & infinitus, & definitus exprimitur, vt qui Deo est numerabilis, esse nobis innumerabilis demonstratur, quamuis aliud est assistere, aliud ministrare. Assistent enim illa proculdubio potestates, quæ ad quædam hominibus nuncianda non exiunt. Ministrant verò hi qui ad exempla officia nunciorum veniunt, sed tamen ipsi quoque à contemplatione ab intimis non recedunt. Et quia plures sunt qui ministrant, quam hi qui principaliter assistunt, assistentium numerus quasi definitus, ministrantium verò infinitus ostenditur. Angelicis verò spiritus rectè Dei milites dicimus: quia decertare eos contra potestates aërias non ignoramus. Quæ tamen certamina non labore, sed imperio peragunt: quia quicquid agendo contra immundos spiritus appetunt, ex adiutorio cuncta regentis possunt.

Quod, omnis culpa ante discessum oblationis munere solvatur. Cap. LVII.

Ex dialogo Grego.

Sed neque hoc silendum existimo, quod adum in meo monasterio ante hoc triennium reminiscor. Quidam nanque monachus Iustus nomine, medicinæ arte imbutus fuit, qui mihi in eodem monasterio constituto, sedulo obsequio, atque in assiduis agritudinibus meis excubare contineuit. Hic itaque languore corporis præuentus, ad extrema deductus est. Cui in ipsa molestia sua, frater germanus, nomine Copiosus, seruebat. Qui ipse quoque nunc in hac vrbe per eandem medicinæ artem, temporalis vite splendia sectatur. Sed prædictus Iustus, cum iam se ad extrema peruenisse cognouisset eidem fratri suo Copioso, quædam occultos tres aureos haberet, innotuit. Quod nimirum fra-

tribus non potuit calari, sed subtiliter indagantes, atque illius omnia medicamenta perscrutantes, eosdem tres aureos in medicamine absconditos inuenerunt. Quod mox ut mihi nunciatum est, tantum malum de fratre qui nobiscum communiter vixit, a quamimter ferre non valui: quippe quia eiusdem monasterij semper regula fuit, ut cuncti fratres ita communiter viuerent, quatenus eis singulis nulla habere propria liceret. Tunc nimio mœrore percussus, cogitare ceppi, vel quod ad purgationem morientis facerem, vel quod in exemplo viuentibus fratribus prouiderem. Precioso igitur eiusdem monasterii præposito ad me accito, dixit. Vade, & nullus ex fratribus se ad eum morientem iungat, nec sermonem consolationis ex cuiuslibet eorum ore percipiat, sed cum in morte constitutus fratres quæsieris, ei suus frater carnalis dicat: quia pro solidis quos occultè habuit, à cunctis fratribus abominatus sit, ut saltem in morte de culpa mentem amaritudo transuerberet, atque à peccato quod perpetravit purget. Cum verò mortuus fuerit, corpus illius cum fratrum corporibus non ponatur, sed quolibet fossam in sterquilinio facite, in eo corpus ei⁹ proiicite, ibique super eum tres aureos quos reliquit iactate, simul omnes clamantes, pecunia tua tecum sit in perditione, & sic eum terra operite. In quibus vtrisque rebus vnã morienti, alteram verò volui viuentibus fratribus prodesse: ut & illum amaritudo mortis à culpa solubilem faceret, & istos auritia tanta damnatio misceri in culpa prohiberet. Quod ita factum est. Nam cum idem peruenisset ad mortem, & anxie quæreret se fratribus commendare, nullusque ei ex fratribus applicare & loqui dignaretur, ei carnalis frater, cur ab omnibus esset abominatus, innotuit. Qui protinus de reatu vehementer gemuit, atque in ipsa tristitia è corpore exiuit. Qui ita sepultus est, ut dixi. Sed fratres omnes eadem sententia perturbati, ceperunt singuli extrema quaque, & vilia, & qua eis semper habere regulariter licebat, ad medium proferre, vehementerque formidabant, ne quid apud se esset, vnde reprehendi potuissent. Cum verò post mortem eius triginta iam essent dies eius euoluti, cepit animus meus defuncto fratri copari, eiusque cum dolore grati supplicia pensare, & si quid esset ereptionis eius in remedium quærere. Tunc euocato ad me Precioso eodem

monasterij nostri praeposito, dixit tristis. Diu est, quod frater ille qui defunctus est in igne cruciatur, debemus ei aliquid charitatis impendere, & eum in quantum possumus, ut eripiatur adiuare. Vade itaque & ab hodierna die diebus triginta continuis offerre pro eo sacrificium stude, & nullus omnino praetermittatur dies, quo pro absolutione illius salutaris hostia non immoletur. Qui protinus abscessit, & paruit. Nobis autem, alia curantibus, atque euolutis dies non numerantibus, idem frater qui defunctus fuit, nocte quadam fratri suo Germano Copioso per visionem apparuit. Quem ille cum vidisset, inquisiuit dicens: Quid est frater? Quomodo es? Cui ille respondit: Nunc vsque malè fui, modò iam benè sum: quia hodie communionem recepi. Quòd idem Copiosus pergens, protinus fratribus in monasterio indicauit. Fratres verò sollicitè computabant dies, & repererant quòd ipse dies exitit, quo pro eo trigesima oblatio fuit impleta. Cumque & Copiosus nesciret, quid pro eo fratres agerent, & fratres ignorassent quod de illo Copiosus vidisset, uno eodemque tempore dum cognouit ille quod isti ignorant, atque isti cognoscebant quod ille vidit, concordantes simul visionem & sacrificiam, res apertè claruit, quia frater qui defunctus fuit, per salutarem hostiam supplicium euasit.

Quòd sacra oblatio post mortem animabus prodesse possit, si non sunt culpa indissolubiles.

Caput LVII.

Ex dialo.
Gregor.

SI culpa post mortem insolubiles non sunt, multorum solet animas etiam post mortem sacra oblatio hostiae salutaris adiuuare, ita ut hoc nunquam ipse defunctorum animae expetere videantur. Nam praedictus Felix episcopus, à quodam venerabilis vitae presbytero qui vsque ante biennium vixit, & in dicecesi Centumcellensis vrbs habitauit, atque Ecclesiae beati Ioannis, quae in loco, qui Tauriana dicitur, sita est, praerat, cognouisse se asserit: quòd idem presbyter in eo loco in quo aquae calidae vapores nimios faciunt, quoties necessitas corporis exegit, lauari consuevit. Vbi dum die quadam fuisset ingressus, inuenit quendam incognitum virum, ad suum obsequium paratum, qui sibi de pedibus calciamenta abstraheret, vestimenta susciperet, & exeunti à calore sabana praerberet, atque omne ministerium cum magno famulatu perageret. Cumque hoc sepius fecisset,